

Utazás Oszkárral

PRÓZA - LXII. évfolyam, 14. szám, 2018. április 6.

Talán minden azért történt, mert kicsi volt, olyan kicsi. Kicsi maradt. A melle közben akkorára nőtt, mintha. Most ő hasonlítgassa?

Szaladt, mert nem tudta, melyik is az az utca. Az oszkáros pasi már másodszor telefonált.

De hát megmondtam magának, kijön a metróból, és rögtön balra. Mit keres a túloldalon? Kicsi a lába, hiába fut, a gyorsasága másoknak lassúság. Iván megmondta, hogy egyszer elkapja, csak ne lássa anyuci. Anyuci nem láthatja, mert bent fogták a pszichiátrián, Iván azt hörögte, na végre, ott van, ahová való.

És akkor ő már futott. Kis lábaival, ahogy csak bírt. Vígh Aphrodité, mondta bele először a telefonba. Betty, a nővére foglalt helyet neki, így estére odaér, különben meg szobrozhatót volna este hétig a Keletiben. Az oszkáros a Délitől startolt. Ki a metróból, és balra. Lehet, hogy ezt mondta. Csak futott, próbált átbújni az emberek között, elvégre kicsit volt, a könyökükkel vágták fejbe.

Iván jägerezett, amikor hazaért. Beállt az ajtóba, és rögtön rákezde. Szomorú nap ez a mai a Joli miatt, de mi azért még jól fogjuk érezni magunkat. Egy kortyot, Picuri? Rávágta a saját szobája ajtaját, és hátul már mászott ki az ablakon.